

A LEGSZEBB DAL

A földi lét ezerhúrú zenéjét
Elandalodva hallgatom:
Sír a bölcső... peng a halál kaszája...
Ásít a sír... sikolt a fájdalom.

Duslakodók dorbézoló zaján át
Éhség rebeg, zörgetve az eget,
Majd milliók ordítanak kenyérért
Mint a tengermorajlás, fenyeget.

Nyögdécselő galambok rebbenését
Kiséri vad héjavíjjogás...
Hulló könnyek záporneszén keresztül
Lánccsörrenés... majd kardcsattogás.

S hogy lelkemet e nagy komor zenének
Hullámain sötéten ringatom:
Dalod mint a madárszó a vadonból
Csendül felém, én édes angyalom!